

zVěstník SKV SOKOL MÜNCHEN

srpen 2015
číslo 2 - ročník XII

Pozitivní svět

■ Mám jednu dlouholetou známou, která mi občas řekne, co si opravdu myslí. Nedávno to „občas“ zase nastalo, a tak jsem se dověděl, že v našem zVěstníku převažuje negativní vidění světového i lokálního dění a to že není dobře. A že nám to navíc nepřísluší, protože jsme krajanská tiskovina a jako taková máme šířit pohodu, aby krajané neměli smutek na duši. Asi měla pravdu, protože jak se někdo začne motat do věcí, do kterých mu nic není, tak je pohoda v čudu.

Co to asi vjelo do takového Jana Husa s teplým místem na univerzitě, že začal vyčítat církvi jakési zlořády, což nepřísluší ani papalášům od kardinála nahoru. Také podle toho dopadl a co mu bylo platné, že kromě vytvoření českého pravopisu a podobných maličkostí nastartoval reformaci, která posunula Evropu o velký kus dopředu, ve finále mu stejně moc veselo nebylo. A dobře mu tak, kdyby neblbnul, tak jsme mohli mít dodnes krásný středověk, země by byla krásně placatá a po lidských právech by neštěk' ani pes.

A my kverulanti současnosti bychom měli držet ústa dvojnásobně, protože naše životy jsou jen radovánky bez konce. Již naše mládí za ranného komunizmu byla jedna párty za druhou od MDŽ až po VŘSR. Jakou radostí bývala třeba návštěva kina, kde se na nás již při týdeníku z plátna smál právě vyfáraný umouněný havíř Kořátko, který za směnu narubal tolik uhlí, že by se na něm daly upálit tisíce kacířů.

A co teprve záběry kolchozníků zakončujících rekordní úrodu radostnými kolovými tanci, překonané už jen pionýry sbírajícími kovošrot – zde prosím nezaměňovat s novodobými aktivitami některých našich spoluobčanů.

A vlastně i ta doba dnešní je plná radostných událostí, které jsme dosud nezodpovědně přehlíželi. Naše sokolská organizace vzkvátá a ve své velkorysosti přivítá na svoji ocelovou hrud' i nějaké ty občasně tuneláře a naopak oprávněně netrpí ve svých řadách

kritiky jakýchsi iluzorních interních zlořádů, poučena causou Jana Husa a jeho bludného učení.

A jakou radost udělalo světu nekompromisní rozhodnutí vlády České republiky, že země přijme až 1.500 uprchlíků, samozřejmě jen ty, které si sama vybere, takže okamžitě mohou všichni nositelé Nobelových cen a všichni finanční magnáti nacházející se zrovna v nějaké té - pozvolna ke dnu klesající - kocábce mezi

Lybií a Lampeduzou požádat o azyl v ČR. Hodil by se i nějaký dobrý hokejista, ale to je v Somálsku nebo Nigérii trochu problém. Těch zbylých pár milionů běženců, pro ČR nevhodných, pak ráda převezme v rámci celoevropské akce Harakiri Spolková republika Německo.

A jak nás třeba pobaví muž jménem Tsipras, když přesvědčuje řecký parlament, aby klidně uzákonil Evropou vyžadované reformy s tím, že se stejně jedná o nerealizovatelnou formalitu, hlavně že paní Merkel a její parta

budou uspokojeni a naválí další nesplnitelné kredity. Ví, že tomu tak bude, protože jinak by byl apokalyptický rozměr řecké katastrofy zřejmý hned a ne až bude většina dnešních evropských potentátů v penzi popř. nebude vůbec. Celkovou pohodu trochu kazí jen slovenské babičky s důchodem ca. 200 € měsíčně, helénský humor nechápající a řeckou sekeru platit nechtějící.

Ale s odstupem nejveselejší byla v poslední době zpověď amatérského filozofa Ivana Steigera vůči panu Halíkovi, což je kněz, který ve vedlejším pracovním poměru zpovídá pro Lidové noviny. Tak při této příležitosti odpověděl Ivan Steiger na otázku, která že to lidská vlastnost se mu nejvíc příčí, že touto vlastností je lež, což by byla mediální bomba - tedy pokud by tím myslel i lži své vlastní. Pravděpodobnější je ovšem, že považuje Lidové noviny za humoristický časopis, ale i to konec konců potvrzuje, že i pro něj přetrvává čas radosti a veselosti.

Karel Pokorný, starosta (Kpokorny41@aol.com)

Ze života jednoty

50 let pochodu

Praha – Prčice

www.praha-prcice.cz

sobota, 16. května 2015

Již desátým rokem spoluorganizovala naše jednota dálkový pochod Praha – Prčice, trasu z Čerčan.

Předpovědi počasí na letošní třetí sobotu v květnu, po leta ustálený termín pochodu Praha – Prčice, byly vše jiné než slibné. Střední Evropou právě táhla široká brázda nízkého tlaku, neslibující nic dobrého. Touto hrozbou se ale málokterý z účastníků pochodu Praha – Prčice nechal zmást. Na ranní start se jich dostavilo na 22.000 a tím pádem o celých 5.000 více než těch sportovních nadšenců, kteří ten den dali přednost sledování porážky českých hokejistů na mistrovství světa v hokeji v pražské O₂ areně.

Na našem startovišti před čerčanským nádražím (foto vlevo) nás již dávno před oficiálním zahájením registrace v půl sedmé ráno očekávali desítky netrpě podupávajících odvážlivců, kteří se rozhodli pro překonání této padesátikilometrové trasy.

Do konce registrace o 9. hodině jich našima rukama prošlo neuvěřitelných 242 – účastnický rekord (!) této trasy. Aby se posléze vydali na cestu romantickým Měsíčním údolím (foto vpravo) přes osadu Racek, po hrázi vypuštěného rybníka hradu Konopiště a dále přes Vrchtovy Janovice, kde již každým kilometrem túra přestala zracet na romantičnost. Nicméně zaregistrované ztráty

v cíli, na náměstí města Sedlec-Prčice, se držely v mezích.

Mezi letošními účastníky bylo i několik „prvopochodníků“, účastníků prvního ročníku pochodu Praha – Prčice, který v roce 1966 zorganizovala

redakce časopisu Turista.

S jedním z nich, Jozefem Havlíkem, jehož historické tričko zdobil nápis „100 000 loktů českých Praha Prčice 17.4.1966“ – před padesáti lety heslo pochodu, jsme se sešli odpoledne v kanceláři organizačního štábu. Zde obdržel vedle tradičních odměn v podobě tatranky a „prčického škrpálu“, přívěsku ve formě botičky (letos ve zlatém provedení) i jarní vydání našeho zVěstníku (na snímku vpravo, se starostou jednoty Karlem Pokorným).

Pan Havlík byl zároveň jedním z největší dálky dorazivších účastníků. Na třicetikilometrovou

trasu z Olbramovic si musel přivstat (nejen on, ale i - ke své bezpochyby velké radosti - jeho syn, který ho obětavě do Čech přivezl): Z Pišťian, odkud pochází, vyrazil o čtvrté hodině ranní. To však – aby snad nedošlo k nedorozumění - nikoliv pěšky...

Jitka Scholz

Kostnice 2015

Vzpomínkový víkend za Jana Husa

3.-6. července 2015

Není zvykem, abychom se v našem zVěstníku vraceli třikrát k jednomu tématu. Letošní rok však probíhá jednoznačně ve znamení

vzpomínek na církevního reformátora Mistra Jana Husa a jednou z nejvýznamějších akcí k tomuto 600. jubileu byla velmi důstojná oslava ve městě jeho tragického konce, v malebné švábské Kostnici na břehu Bodamského jezera. Město - ve spolupráci se zdejší Německo-českým sdružením - připravilo velkolepý program, kterého se účastnilo, navzdory teplotám blížícím se rekordní čtyřicítce, několik set návštěvníků. Mezi nimi byl i náš zpravodaj.

Vernisáž Jiřího Anderle

V pátek odpoledne je v radniční galerii zahájena výstava grafického cyklu Jiřího Anderle **I Musici**. Představí práce tohoto světo-

vého grafika kostnickému publiku se podařilo zásluhou osobních kontaktů předsedy Česko-německého sdružení, **Stanislava Degrella**, jednoho z hlavních organizátorů akce (na snímku - zjevně spokojen s průběhem vernisáže).

Vzpomínkový akt na Jana Husa

Vpodvečer se návštěvníci přesunují do Budovy koncilu (kde se sice koncil nekonal, ale budiž), ti prominentnější pózují pro fotografie na terase (na

snímku Miroslav Krupička, zástupce českých médií coby symbol smíření), než se ve velkém sále zúčastní slavnostního aktu za přítomnosti německých i českých představitelů veřejného života, města, vlády i církve. Zatímco všichni

řečníci vyzdvihují nadčasový význam Mistra Jana Husa jako symbolu života v pravdě, snaží se kostnický primátor Oli Burchardt přesvědčit přítomné, že jeho město za smrt Jana Husa skutečně nemůže.

Závěrečný proslov pronáší **Andreas Jung**, člen německého Spolkového sněmu (foto), a jeho závěrečná slova: „Evropa má to štěstí, že má svobodu. Naším

cílem by mělo být budovat svět pro všechny, kdo svobodu ještě nemají.“ byla velkým poselstvím do budoucnosti.

Po slavnostním aktu následuje občerstvení na terase nad jezerem, pročež to na koncert folk-rockové skupiny **Oboroh** do klubu K-9 v Jeronýmově ulici bohužel zvládne jen několik tučtů příznivců. Ti ale bezpochyby nelitovali.

Luterský kostel

Sobotní program zahajuje bohoslužba v luterském kostele, - i za účasti zástupců za-

hraničního sokolstva (na

snímku zástupci předsednictva Župy švýcarské).

Jan Hus - cesta ke smíření

Před kostelem následuje odhalení plastiky **Jan Hus - cesta ke smíření** (dar Církve čsl. husitské a Průmyslové školy kamenické a sochařské v Hořicích). Dílo vzniklo podle návrhu dvaadvacetileté studentky **Adély Kačabové** (na snímku s ředitelem školy, Josefem Moravcem). Její návrh, třimetrový hořící kalich z pískovce, si vybrali obyvatelé Kostnice v rámci pro ně vypsané soutěže.

Husův kámen

Byť se Husův kámen ve skutečnosti nalézá v Kostnici pěkný kus od místa Husova skonu (zlí jazykové tvrdí, že je to dílem machinace místních realitních makléřů), je od pradávna – vedle Husova domu v Husově ulici 64 (další plagiát, Hus ty tři týdny do svého zatčení nebydlel zde, ale ve dvaadvacítce) pro české poutníky pamětní místo číslo jedna. Buď jak buď, hned po mši pospíchají černé limuziny ke kameni, aby zde jejich pasažéři položili věnce a stihli plnit své další pastýřské nebo diplomatické úkoly. Jen kostnický starosta to s námi – s výjimkou svého nasazení u odpoledního požáru – vydržel až do pozdních hodin.

Frida Pfister

Na slavnost dorazila i Frida Pfister, Husova kostnická bytná, které mučedník přirostl skutečně k srdci, aby po celý den přítomným rozdávala vlastnoručně vyrobené upomínkové předměty. Srdce sběratele ale plesalo i u stánku Kostnického spolku filatelistů, kteří na-

bízeli jubilejní německo-česká vydání známek s originálními poštovními razítky.

Palmenhaus

Stín stromů a stanů v parku okolo Palmenhausu, sídla Německo-českého sdružení, byl na závěr - společně s bohatým kulturním programem jakožto hojným a dobrým občerstvením (nad kupovaným bramborovým salátem všichni rádi přivřeli oko), připraveným obětavými kostnickými dobrovolníky – zaslouženou oázou pro všechny vedrem trochu utřapané účastníky.

Jitka Scholz

Dnes by to nedopadlo jinak

Říká v exkluzivním rozhovoru Mistr Jan Hus

Do Kostnice, kde letos jedna vzpomínková slavnost stíhá druhou, se po 600 letech dostavil i hlavní protagonista. Naše redakce využila této příležitosti a položila Mistru Janu Husovi několik otázek.

Mistře Jene, domníváte se, že by dnes Váš proces proběhl jinak?

Ano i ne. Výše trestu by se pravděpodobně poněkud odlišovala. Možná, že bych vyvázl s podmínkou, protože soud by asi nechtěl, aby husité zase udělali z Evropy kůlničku na dříví. Ale vinným bych byl zcela určitě shledán opětovně. Samozřejmě, kdybych projevil upřímnou lítost, tak bych z toho dnes vyvázl se stovkou na Červený kříž, ale to jsem neudělal tenkrát a neudělal bych to ani dnes.

Hájil byste se dnes stejným způsobem?

Samozřejmě. Víte, právo nikdy nebyla moje silná stránka. Už tehdy mi kamarádi říkali, že se svým způsobem obhajoby skončím na šibenici. Což by byla, jak se později ukázalo, ta lepší varianta. Jenže já jsem halt taková tvrdá česká palice a postavil jsem svoji obhajobu na dvou sloupech. Tím prvním byla pravda. Řekl jsem si, to je jednoduché, pravda je to, co se opravdu stalo nebo co někdo opravdu udělal. Jenže to jsem se pěkně spletl. Soudy nesoudí podle pravdy, ale podle zákonů a ty se o pravdě nezmiňují. Zkrátka, pravda není juristický termín, nebyla před šesti sty lety a není ani dnes.

A ten druhý sloup?

No to už byla úplná katastrofa. Odvolával jsem se totiž na učení Ježíše Krista. Stál jsem před církevním soudem, a tak jsem vycházel z toho, že se církev řídí učením svého zakladatele. Jenže neřídí. Ve svém zákonodárství svého ideologického vůdce ani nevzpoměla a už vůbec neviděla ráda, když jí ho někdo připomínal. Bylo to asi jako kdyby se u dnešního soudu někdo odvolával na desatero.

Jako sokolové sice víme, o čem mluvíte, ale Vám se církev přece omluvila...

Ono se to hezky omlouvá, když vlastně již není komu, když nehrozí nebezpečí požadavků třeba na náhradu škody. A církev se omluvila vlastně jen za některé procesní záležitosti a trochu i za výši trestu, ale do obnovy soudního řízení, které by skončilo zproštěním viny, se nikomu moc nechce. Ani se tomu nedívám. Ono je přece jen něco jiného, když Svätý otec nezávazně řekne, že církev by měla být chudá, než kdyby v civilním procesu, který by následoval, padlo rozhodnutí, že chudá být musí.

Myslíte, že někdy v budoucnu dosáhne pravda v lidské společnosti takového postavení, jaké by jí teoreticky mělo náležet?

Považuji to za vyloučené, protože lidé sice po pravdě volají, ale v podstatě jí jako závazné kritérium nechtějí. Tento postoj jde skrz všechny společenské vrstvy a společenské řády, od komunistického: „Raději se mýlit se stranou, než mít pravdu proti straně.“ až po to dnešní: „Raději se mýlit s mocnými tohoto světa, než mít pravdu s plebejci.“

Dnešní doba je přece jen trochu jiná, třeba odpustky, proti kterým jste tak brojil, se již neprodávají.

Odpustky byly prostředkem, kterým se církev financovala. Přitom to, co za ně nabízela, leželo mimo její mocenskou sféru. Bylo to něco podobného, jako je dnešní financování politických stran, které financuje také občan prostřednictvím odváděných daní a které také slibují něco, co nemohou garantovat. Svým způsobem byly odpustky o něco poctivější, kdo nechtěl, koupit si je nemusel. Kdežto politické strany musí občan financovat, ať se mu líbí nebo ne. To považuji samozřejmě za zlořád a i dnes bych to pranýřoval, zcela jistě se stejným výsledkem.

Takže odpustky byla záležitost čistě ekonomická?

Samozřejmě. Ovšem stejně jako dnešní bankovní produkty to s poctivým obchodem nemělo nic společného. Kupující kupoval zajíce v pytli, sice tou koupí formálně dosáhl odpuštění hříchů, ale skutečnou hodnotu tohoto odpuštění nemohl nikde přezkoušet. Bylo to podobné, jako když si dnes koupíte podíl na investičním fondu a věříte, že za nějaký ten rok vyděláte moře peněz. Samozřejmě že jak odpustky, tak investiční bubliny způsobují silné tlaky na fi-

nanční trhy, protože proti nim nestojí žádná použitelná hodnota. Což vede k finančním krizím dnes i tenkrát, protože jednou se to vždycky provalí. I když v případě odpustků to zase tak zřejmé nebylo, protože příslib protihodnoty byl termínován na dobu posledního soudu, kdy bude zřejmě obtížné vznášet jakékoliv regresivní požadavky, - zde se musí obchodníci s bankovními produkty ještě hodně učit. Ovšem posunutí zhodnocení těchto produktů na shora uvedenou dobu by dnes přece jen asi mělo negativní vliv na jejich prodejnost.

Do dnešní Evropy táhnou nekonečné proudy běženců z Asie a Afriky. Některé státy jsou ochotné přijmout jen ty, kteří jsou křesťanské víry. Je to správné?

To je otázka, která obsahuje další otázku. A sice jsou-li nevěřící naši bližní - podle bible asi ano, viz příběh o milosrdném Samaritánovi - je podle bible třeba je milovat. Ovšem o tom, že se jim má kdykoliv poskytovat strava, byt a něco peněz se bible zase až tak jednoznačně nevyjadřuje. Osobně se tomu zájmu o Evropu dost podivuji, protože mohamedánské nebe, které je životním cílem mohamedánů, musí být něco nádherného. Navíc se tam člověk může oddávat neřestem, na které se stydím jenom pomyslet. Takže je asi ztráta času se do něj dostávat oklikou přes Evropu. U křesťanských běženců bych to pochopil, protože jak vím z vlastní zkušenosti, není to naše nebe nic moc a navíc kolují zprávy, že bude úplně zrušeno, protože se nerentuje.

Máte alespoň v nebi nějaké dobré známé?

Moc slavné to není. Se svatým Václavem to docela jde, ale ten zase nehraje mariáš, Žižku nedávno vyhodili, protože pořád někomu hrozil palcátem. Palacký je jak známo dost povídavej a nových lidí přichází málo, hlavně poslední dobou. Ale na bránu i tak pořád někdo bouchá, takže se jeden pořádně nevyspí. Nedávno přišel nějaký Klaus, že se chce podívat, kde bude bydlet, až to s ním bude tak daleko. Ještě nikdy jsem svatého Petra neslyšel se tak hlasitě smát...

V tomto okamžiku se Jan Hus instinktivně ohlédl a zpozoroval, že se k němu blíží tělnatý muž v kardinálském rouchu, doprovázený dvěma policisty pověřenými bdít během Husových oslav nad pořádkem ve městě. Zřejmě mu ta scéna připadala povědomá, a tak Mistr náš rozhovor rychle ukončil a odebral se zpět na onen svět.

Takže už nebyl k dispozici, když se posléze dostavila skupina bezdomovců, které pan kardinál poslal nasbírat trochu palivového dříví. Kardinál vida, že Husa není začal předstírat že se po břehu Rýna pouze prochází. A rozpačení policisté udělili posléze bezdomovcům pořádkovou pokutu, protože rozdělávání ohňů je na břehu Rýna v okolí Bodamského jezera již 600 let více méně zakázáno...

Tyršův Děčín

Sokolské setkání 11.-13. září 2015

Dle vzoru každoročních sokolských setkání v tyrolském Oetzu, místa tragického úmrtí spoluzakladatele Sokola a jeho prvního náčelníka Miroslava Tyrše, se Sokolská župa Severočeská-Novákova rozhodla pro organizaci podobných setkání v Tyršově rodném městě - k jeho výročí narození 17. září. Tato setkání by se měla konat každoročně – a sice každý druhý víkend v září.

V rámci letošního ročníku se bude konat i slavnostní otevření přemístěné stálé výstavy Tyršovy světničky v Tyršově rodném domku na děčínském zámku. Tato legendární expozice byla otevřena v Oetzu v roce 1984, v den 100. výročí Tyršova úmrtí. Výstava byla pořízena nákladem švýcarských sokolských jednot a umístěna v Oetzu v místnosti jednoho statku, kterou dal majitel k dispozici zdarma na dobu deseti let. V roce 1994 - u příležitosti konání XII. všesokolského sletu v Praze – byla expozice převezena do Prahy. Po rekonstrukci Tyršova rodného domu na děčínském zámku byla expozice od roku 2008 k vidění zde. (zdroj: www.sokol.eu)

Rámcový program

pátek, 11. září příjezd a ubytování

sobota, 12. září příjezd a ubytování
odpoledne soutěže (luční volejbal), hry (sportovně-zábavný víceboj pro děti)

18 hod. sraz účastníků v Kempu, oficiální zahájení srazu,
vyhlášení výsledků

do usnutí: kulatá zábava

neděle, 13. září

9 hod. pamětní akt u sochy Miroslava Tyrše (park pod zámkem, Smetanovo nábřeží),
položení kytic, projevy, kulturní program (vystoupení souboru Dykyta aj.)

10.30 hod. průvod městem k rodnému domku Miroslava Tyrše, otevření přestěhované
Tyršovy světničky

Nabídka individuálních prohlídek a dalších aktivit

děčínský zámek – okruhy (www.zamekdecin.cz), prohlídka **rodné světničky** Miroslava Tyrše

Zoo a Pastýřská stěna s možností Via Ferrata

koupaliště s aquaparkem

výlety do lokalit Česko-saského Švýcarska (např. Hřensko, Soutěsky na lodičkách, Pravčická brána, Belveder, Jetřichovicko, Novoborsko a skalní hrad)

rafty, plavba lodí s návratem na kole (www.enthusia.cz)

Doporučené ubytování:

- **Kemp** (www.kempdecin.cz, recepc@kempdecin.cz, tel. +420 774 262 111, nabídka sportovního vybavení, restaurace Kocanda v sousedství)
- ubytovna v areálu **Aquapark Děčín**, u pana Bajera (sleva na heslo „Sokol“)
- **hotely** v Děčíně (www.hotely.cz)

Informace a kontakt na pořadatele:

Sokol – severočeská župa, email: d.toncarova@rehtat.cz a jiri.sou@seznam.cz

UKRAJINA (2)

Text přednášky „Sláva a smůla Ukrajiny“ Karla Pokorného, starosty SKV Sokol München, v mnichovské pobočce Společnosti pro vědy a umění 8. dubna 2014 přinášíme na pokračování.

Mladí Ukrajinci touží Ukrajinu co nejrychleji opustit a je jim jedno kam. I ta ruská polodiktatura se jeví žádostivější než ukrajinský chaos, ale i ta emigrace je dost obtížná. Možná jste zaregistrovali, že česká vláda zamítla žádost několika rodin volyňských Čechů o přesídlení do České republiky, kteří se na současnou Ukrajině v oblasti, kde žijí, obávají – vzhledem k rostoucí kriminalitě a nacionalismu - o svůj život. Což také leccos napovídá. Tentokrát ovšem o České republice. Je to smutné, protože třeba na Zakarpatské Ukrajině mají Ukrajinci nárok na maďarský pas, to jenom my o své bývalé spoluobčany nemáme zájem.

Ale zpátky k Ukrajině. Budeme-li se zajímat o důvody současného stavu, musíme jít trochu, ale opravdu jen zběžně, zpátky do historie onoho prostoru, kde Ukrajinci žijí. Říkám prostoru, protože Ukrajinu jako stát je dost těžké definovat. V současných hranicích – za které mimochodem vděčí bolševikovi – tedy v dnešních hranicích stát Ukrajina nikdy samostatně neexistoval. Z tohoto hlediska by Ukrajinci mohli bez problémů převzít českou státní hymnu Kde domov můj. Pokud se Ukrajina jako samostatný stát občas přece jen objevila, tak to bylo pokaždé jinde.

Celé to začalo státním útvarem zvaným Kyjevská Rus, kterou považují za svůj původní stát jak Rusové, tak Ukrajinci. Bylo to někdy v devátém, desátém století, kdy se spojily slovanské kmeny. Mimochodem ty stepi a lesy kolem horního Dněpru byly pravděpodobně kolébkou všeho Slovanstva, tedy i naší, a jak uvidíme z další historie, tak jsme asi měli kliku, že jsme odtamtud vypadli. Ta říše měla velice pohyblivé hranice, jak se pořád pokoušela všelijaká sovolož z ní trochu ukousnout, každopádně sahala z Ukrajiny až po Nižní Novgorod na Volze, tedy hluboko do dnešního Ruska.

Největšího rozsahu a rozkvětu se dožila za cara Vladimíra, je to postava nám Čechům známá z Havlíčkova Křestu svatého Vladimíra. Pokud tu story neznáte, tak car Vladimír nechal popravit pohanského boha hromu Peruna, který nechtěl hřmít na jeho svátek. A pak ale zjistil, že boha potřebuje, aby se poddaní měli čeho bát, a po dlouhém dobrodružném hledání se rozhodl pro křesťanství. To přijetí křesťanství je z toho asi je-

diná pravda, Vladimír se nechal pokřtít a pod vlivem Byzance přijal náboženství řecko-ortodoxní. Z té doby také pochází první zmínka o Ukrajině. Nejpravděpodobnější z mnoha teorií je, že to jméno vzniklo z výrazu „u kraje“, protože to bylo někde co je Halič a Volyně, tedy u kraje říše. Označováno bylo tímto jménem pravděpodobně nejdříve území, až později si začali ti, kteří území osidlovali, říkat Ukrajinci. Možná měli i hranice s Velkou Moravou, časově by to částečně odpovídalo.

Když se po smrti Vladimírově Kyjevská Rus rozdělila na tři knížectví, tak jedno z nich bylo právě to ukrajinské, jmenovalo se Haličsko-Volyňské. Ze začátku dosáhlo určité prosperity, ale většinou

bylo protektorátem tzv. Zlaté hordy, což byl svazek mongolských kmenů, ovládajících časem nejen východní Evropu (český král Václav I. se s nějakou jejich odnoží vítězně utkal někde na Moravě), ale ovládajících i část Sibiře.

Protektorát tehdy znamenal, že Mongolové občas přijeli na koních, všechno sebrali, občas něco zapálili a zase zmizeli ve stepi, a to rozkvětu země příliš neprospívalo. Když potřebovali, tak Ukrajince donutili, aby po jejich boku táhli proti zbytkům ruského knížectví, což ti to zřejmě rádi udělali, protože kynula kořist a slovanská vzájemnost se tehdy ještě nenosila. Když se Rusové časem zmátořili a ty Mongoly zahnali, tak by to bylo bývalo Ukrajině dost pomohlo, ale to už se objevili Litevci a začlenili je do své říše, která později - v unii s Polskem - celý prostor dlouhá staletí ovládala. Mimochodem to sjednocení s Polskem provedl polský král Kazimír Veliký, na kterého se určitě ještě pamatujete z mé přednášky o právu.

V této říši se Ukrajinci ocitli opět u kraje, ale na druhé straně, byť by i na stejném místě, a měli i nadále potěšení nechat se přepadat a mordovat Tatary, Turky, no v podstatě každým, kdo se tam objevil. Určité pozitivum to mělo, protože ta jejich - již zmíněná tradiční - obrovská touha po svobodě za každou cenu často docházela naplnění. Byli totiž pro říši jakousi nárazovou zónou proti nepřátelským vpádům a za to dost často požívali určité autonomie, i když většinou ne na dlouho.

Pokračování příště

Citáty a názory

Smrt jednoho je tragédie. Smrt miliónu je statistika.

Josef V. Stalin

Pro slovo svoboda ještě nenašel svět správnou definici.

Abraham Lincoln

Vzdáte-li se kouření, pití a milování, nebudete žít déle, jen vám to tak bude připadat.

Sigmund Freud

Program

srpen – prosinec 2015

- ne. 02.08. výlet Ascholding na Isaře – grilování**
11.30 hod. sraz u pošty ve Fürstenriedu, organizuje Karel Pokorný (kontakt viz níže)
- ne. 30.08. sjíždění Isary na člunech**
9.30 hod. sraz u pošty ve Fürstenriedu, organizuje Karel Pokorný
11.30 hod. převzetí člunů v obci Einöd, závěr ve Wolfratshausenu
- stř. 07.10. turnaj ve stolním tenise**
19 hod. ASZ Altstadt (zvonek „Kegelbahn“)
- so. 21.11. SKV Open – 11. ročník kuželkového turnaje**
17 hod. ASZ Altstadt, přihlášky u Dušana Pokorného (kontakt níže)
- stř. 02.12. Mikulášská**
19 hod., ASZ Altstadt, s pohoštěním, organizují všichni
- stř. 09.12. Česko zpívá koledy**
18 hod., Rindermarkt

A k tomu každou první středu v měsíci...

od 19 hod. pravidelné koulení v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12

zVěstník vychází třikrát do roka. Redakce: Jitka Scholz, jtkascholz@aol.com. Uzávěrka 14 dní před termínem vydání. Texty a fotografie jsou redakční, pokud není jinak uvedeno.
Sport- und Kulturverein Sokol München e.V. (VR 18462), založen 4. dubna 2004, člen Mezinárodního českého klubu.
Adresa: SKV Sokol München e.V., c/o Jitka Scholz, Wittelsbacherstr. 32, D-82110 Germering, Tel. 089/840 26 39, Fax: 089/611 72 57, e-mail: jtkascholz@aol.com, www.sokol-muenchen.com. Další telefonní kontakty: Karel Pokorný (starosta a pokladník) 089/611 72 57 – Dušan Pokorný (místostarosta a náčelník) 089/310 98 342. Bankovní spojení: Kreissparkasse München-Starnberg, BLZ 702 501 50, Konto 360 476 766